

Les DEVOCIONS

* * * PERDEN ESTIL

Hauria d'acabar d'entrada que, més que de devocions, volia parlar de supersticions. Però com que la paraula seria massa forta he preferit deixar-ho així. Veureu.

Fa un temps que rebo, de tant en tant, circulars d'aquestes on s'expliquen la vida i els miracles d'algun sant i on et conviden a fer una colla de còpies per a contribuir a la divulgació demanant que, per cap motiu s'interrompi la cadena. Em plau veure que tinc "fans" que estan segurs de la meua condició catòlica, apostòlica i romana i, sobre tot, de la meua bona fe. La veritat és, però, que si s'ha de creure el que diuen, he tirat ja per terra quatre o cinc cadenes d'aquestes i em dec haver guanyat l'excomunió de quatre o cinc Sants. Perquè, francament, considero aquestes manifestacions com una mostra d'allò que no hauria de ser la religió. De cap manera ha d'estar voltada de supersticions. I creure que si no fas un número determinat de còpies et moriràs o que si les fas seràs milionari, està fora de lloc.

*

Els Sants serien molt poc sants si estessin a la que salta per fulminar l'un o beneficiar l'altre a canvi d'unes rutinàries còpies. La religió ha de ser quelcom més i segurament que és més vàlid dedicar un temps a ajudar el pròxim que no invertir-lo en escriure vint vegades una oració, com aquells alumnes d'abans que, en ésser castigats pel mestre, es veien obligats a copiar dues centes vegades "Estaré callado en la clase" (la frase s'havia de fer en castellà) i ho resolvien escrivint en columna "Estaré, Estaré, Estaré, Estaré....." "callado, callado, callado.....", " en, en, en, en,.....", " la, la," etc.

*

La darrera circular rebuda m'ha arribat de Sant Feliu. Jo ho veieu. Fa referència a Sant Antoni Sedi. Confesso que de Sants Antonis en coneixia més d'un, però que es digués Sedi, no. He augmentat, doncs, els meus coneixements hagiogràfics. Ja és molt. Em diuen que el missatge ve de Venezuela i que n'he de fer vint còpies. Passats uns dies rebré una sorpresa. No us negaré que, en principi, m'ha fet dubtar. I si la sorpresa fos la construcció de la Casa de Cultura per part de l'Ajuntament? Valdria la pena fer vint còpies Però ca! No crec que hi pugui ni Sant Antoni Sedi!

*

Després, m'expliquen el que ha passat a les persones que han seguit la cadena i el que ha succeït a les que l'han interrompuda. Per si fa el cas, m'adverteixen, com qui no diu res, que Zerin Bensekell no va creure en el missatge, el llançà i va morir. Carai, diria En Capri!

*

Tots els qui van correspondre, pel que veig, van obtenir fabulosos ingressos, herències, augments de sou, etc. Sant Antoni Sedi es veu que era especialista en qüestió de calers.

M'adverteixen, tot seguit, que aquesta oració m'ha estat enviada per la meua bona presència. Ondia! M'anava a mirar la fotografia del carnet de identitat quan, observant-ho més bé, veig que la paraula presència està lleugerament barrada i al costat hi diu "suerte". Menys mal!

Cap al final em conviden a què posi el meu nom al capdell de la llista de gent que ja porta la carta. I que esperi el quart dia. Fins aquí el "leit motiv" de la circular.

*

Pensant-ho bé, aquesta missiva m'ha donat proves de què fins i tot les devocions o les supersticions perden estil. Imagineu-vos: L'he rebuda fotocopiada. Temps ha deuria haver aparegut escrita devotament, individualment, com aquells llibres avui tant cotitzats, que els frares mediavals recopilaven en el seu scriptorium. Un cas així, encara hi passo. Mereixeria l'atenció de Sant Antoni Sedi. Després les coses s'han anat pervertint. El paper de calcar ja ha permès fer tres o quatre còpies a la vegada. Això no hauria d'agradar a cap Sant Antoni. Però encara no n'hi ha prou. A la mateixa carta diu textualment: "Constantino Dino recibió este mensaje en 1.958. El pidió a su secretaria que hiciera veinticuatro copias y las enviara. Pocos días mas tarde ganó en la lotería, dos millones en su país." Caldria dir a Sant Antoni Sedi que aquesta vegada es va passar

Al meu Lloret

A tu, Lloret jo vull dir-te
uns mots, perquè t'ho mereixes,
si pogues amb lladres d'or,
perquè no vull que s'merceixin
aquí a dintre del meu cor.
No et parlo pas amb passió
doncs t'ho dic ben bé del cert
que ets la vila més bonica
de totes las que conec.
Deu va volguer esmenar-si
el dia que t'va créa,
volgue ferne un paradís
i per aixó et va donar
d'ell mateix el bell encis.
Tes platges maravolloses,
la sorra d'or engrunat,
l'aigua blava i transparenta
que tot el mon ha admirat,
platges grans, platges petites
recollides com un niu
on l'onada i juga i riu
sota el sol que l'acaricia,
platges que son ton orgull
i l'orgull de tot el mon,
dir-ne el nom no és necesari
¿perquè si el coneix tot-hom?

Tes costes tan sens igual
on l'artista s'hi ha inspirat
batudes per mil tempestes
d'on l'història en conta gestas
i els poetas t'han cantat,
rocas altas, magestuoses,
coronades de vells pins
que amb les branques cargolades
desafian les onades
que venen de mar endins.
La pau sempre t'embolcalla
tes cases arran del mar
van contemplan les onades
com gavines ajocades
cansades de tan volar.
i Oh Lloret, el meu Lloret!
tú ets un doll de cortesia
que per ningú mai s'acaba,
sempre alegre i riallera
la vila més ensisera
de tota la Costa Brava.
I en les nits dolces d'istiu,
cuan la festa t'engalana
i la calma t'ensenyora,
pumteiges una sardana

davant eixa mar tan plana
cuan refila la tenora,
que jo escolto arran del mar,
are quiet, casi adormit,
vatllat per mil-lers d'estels
que venen de tots els cels
a calmar-li el seu neguit,
i la lluna somrient
gairabé mitg amagada
li envia el seu bes d'argent
ja per última vegada.
I ell mormolla satisfet
la seva eterna cançó
com si fos una oració
que jo amb prou feines entenc,
mentre per mi vaig dient,
i Oh gracies! gracies Senyor
d'haberme fet lloretenc.

* *

SEBASTIA GALLART
Lloret – Maig, 1975

→ LES DEVOCIONS PERDEN ESTIL

de rosca. De qui va ser l'esforç? Del Constantí aquest o de la secretària? Sembla que la cosa més lògica hauria estat que els fés arribar un milionet a cada un. A fi de comptes, els homes importants i les respectives secretàries sempre solen anar a mitges de moltes coses. Però no senyor. Una vegada més va passar allò de "diner fa diner".

*

Per si fos poc, ara, a mi, me l'envien fotocopiade. Tot plegat, amb un parell de centes pessetes escatimades a algun pobre, han volgut quedar bé davant de Sant Antoni Sedi. M'imagino, jo mateix, anant a Can Mas amb la circular rebuda demanant a la noia que fa anar la fotocopiadora: -Vint de la oració! Només faltaria que em contestessin "Marchando", i poc després, un cop pagada la feina, comprats els segells corresponents i dipositada la circular a la "bústia"- que es noti que faig un curset de catalá-Sant Antoni Sedi m'enviara un grapat de diners, que bona falta em fan. El problema seria trobar vint persones d'entre els meus amics amb garantia de no trencar la cadena. Passo revista a les meves amistats reals o hipotètiques, recordant els cercles on m'estic movent: L'alcalde? Els col·legues regidors? Els mestres de les escoles? Els companys de l'entitat "Amics de la Sardana" Els redactors i col·laboradors de "LLORET GACETA"?

*

Davant la dificultat d'elecció, després de demanar perdó a Sant Antoni Sedi, vaig deixar la cadena trencada si bé poso a disposició de qui hi estigui interessat l'original de la carta, amb l'oració corresponent. A fi de comptes, si la demanessin tots els lectors de "Lloret Gaceta", que semblen ser uns siscents, hauria aconseguit vint-i-cinc vegades la gesta del Sr. Constantí Dino, amb la qual cosa, fent-ho en proporció aritmètica, em correspondrien 50 milions de pessetes que, naturalment, seguint l'exemple d'aquell senyor, no compartiria ni amb el director ni amb l'editor perquè tampoc ell va donar ni cinc a la secretària.

Si hi està algú d'acord que m'avisí

JOAN DOMENECH MONER